

Sygn. akt VIII *Pa* 3/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maria Pierzycka-Pająk
Sędziowie:	SSO Maria Gawlik SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.)
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2014r. w Gliwicach

sprawy z powództwa E. B. (B.), A. B. (1) (B.-B.), A. B. (2) (B.)

przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o odszkodowanie

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 3 października 2013 r. **sygn. akt** VI P 445/13

1) oddala apelację,

2) zasądza solidarnie od powodów na rzecz pozwanej kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSO Maria Gawlik (-) SSO Maria Pierzycka-Pająk (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia

sygn. akt VIII *Pa* 3/14

UZASADNIENIE

Powodowie E. B., A. B. (1), A. B. (2), jako następcy prawni po zmarłym powodzie S. B. (1), po ostatecznym sprecyzowaniu pozwu domagali się zasądzenia od pozwanej Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. odszkodowania w wysokości 7.826,16 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, na rzecz z każdego z powodów, tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem

rozwiązanie umowy o pracę oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Na uzasadnienie podano, że powód S. B. (1) w dniu 22 kwietnia 2011 roku złożył rezygnację z pełnienia funkcji prezesa zarządu spółki, a w dniu 25 maja 2011 roku odebrał rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. Z przyczynami wskazanymi w rozwiązaniu umowy o pracę powód się nie zgodził podając, że wszystkie czynności jakie wykonywał do dnia 22 kwietnia 2011 roku nie naruszały obowiązków pracowniczych. Powód zaprzeczył, aby w czasie gdy pełnił funkcję prezesa zarządu i był zatrudniony na stanowisku dyrektora pozwanej działał na jej szkodę. Zdaniem powoda przyczyny wskazane w rozwiązaniu umowy o pracę są nieścisłe, ponieważ z zarzutów tych nie wynika jednoznacznie czy dotyczą one funkcji jaką powód pełnił jako prezes zarządu czy jako dyrektor pozwanej spółki. Powód podniósł również zarzut przedawnienia uprawnienia pozwanej do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, bowiem upłynął termin 30 dni od kiedy pozwana dowiedziała się o przyczynach uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę.

Pozwana domagała się oddalenia powództwa i zasądzenia od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Na uzasadnienie podano, że z chwilą złożenia rezygnacji z pełnionej funkcji prezesa zarządu powód w dalszym ciągu pozostawał jej pracownikiem na stanowisku dyrektora spółki. W związku z tym nie miał prawa w dniu 22 kwietnia 2011 roku samowolnie opuścić stanowiska pracy i udać się na urlop wypoczynkowy bez akceptacji przełożonych. Niedopuszczalnym według pozwanej było również wypłacenie sobie przez powoda nienależnych świadczeń pieniężnych z tytułu ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy i odprawy emerytalnej. Pozwana odnosząc się do zarzutu powoda dotyczącego uchybienia terminu do złożenia rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia stwierdziła, że nowy prezes zarządu pozwanej spółki powziął wiadomość o przyczynach rozwiązania z powodem umowy o pracę w dniu 26 kwietnia 2011 roku tj. w pierwszym dniu roboczym po przypadającym na dzień 24 i 25 kwietnia 2011 roku okresie Ś. Wielkanocnych. Pozwana dodała również, że powód potwierdził otrzymanie pisma o rozwiązaniu z nim umowy o pracę w dniu 25 maja 2011 roku.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 3 października 2013 roku oddalił powództwo i orzekł o kosztach zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił, że: S. B. (1) został zatrudniony w pozwanej spółce począwszy od dnia 15 kwietnia 1999 roku na podstawie umowy o pracę na okres próbny na stanowisku dyrektora handlowego, a następnie począwszy od dnia 1 lipca 1999 roku na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony na stanowisku dyrektora pozwanej spółki. Od dnia 1 lipca 1999 roku powód pełnił również funkcję prezesa zarządu pozwanej spółki. Powód w związku z pełnieniem funkcji prezesa zarządu na mocy uchwały Rady Nadzorczej miał przyznane wynagrodzenie. Powód w okresie zatrudnienia u pozwanej nie przedkładał nikomu do akceptacji wniosków urlopowych.

Posiedzenia Zgromadzenia Wspólników pozwanej spółki odbywały się w siedzibie pozwanej - w pomieszczeniach działu handlowego. Ze względu na brak miejsca w dniu posiedzenia pracownicy działu handlowego pozwanej wcześniej kończyli swoją pracę, za zgodą i wiedzą powoda lub J. B.. Na dzień 22 kwietnia 2011 roku na godzinę 14:00 zostało wyznaczone posiedzenie Zgromadzenia Wspólników. Do zawiadomienia o Zgromadzeniu Wspólników wyznaczonym na dzień 22 kwietnia 2011 roku został dołączony porządek obrad - w którym przewidziano między innymi wybór nowego prezesa zarządu - oraz oświadczenie powoda datowane na dzień 7 kwietnia 2011 roku o rezygnacji z funkcji prezesa zarządu. W tym dniu pracownicy pozwanej z działu handlowego za zgodą i wiedzą powoda oraz J. B. również zostali wcześniej zwolnieni z pracy. Mogło to być nawet o godzinie 11.30.

W dniu 22 kwietnia około godziny 11:00 powód sporządził wniosek urlopowy, w którym oznaczył datę rozpoczęcia urlopu na dzień 26 kwietnia 2011 roku, a datę powrotu na dzień 16 sierpnia 2011 roku. Następnie przekazał wniosek pracownikowi kadrowo-płacowemu. Powód o godzinie 13:10 dokonał osobiście przelewu z rachunku bankowego pozwanej na swój prywatny rachunek kwoty 29.593,60 zł, a w tytule przelewu było wskazane: „ekwiwalent za niewykorzystany urlop na dobro S. B. (1)”. O godzinie 13:24 powód po raz drugi dokonał przelewu z rachunku

bankowego pozwanej na swój prywatny rachunek kwoty 9.269,48 zł, a w tytule przelewu było wskazane: „odprawa emerytalna na dobro S. B. (1)”. Na obu przelewach widnieje podpis i pieczęć powoda.

Zgromadzenie wspólników w dniu 22 kwietnia 2011 roku rozpoczęło się zgodnie z planem o godzinie 14:00. W pierwszym punkcie obrad powód poinformował, że rezygnuje z funkcji prezesa zarządu. Powód następnie udał się do swojego biura i około godziny 14:30 opuścił siedzibę pozwanej nie informując nikogo o tym, że wychodzi z firmy. Dalsza część obrad odbywała się już bez obecności powoda. Zgromadzenie Wspólników na nowego prezesa zarządu wybrało J. M., w czasie mniej więcej około 1,5 godziny po opuszczeniu sali obrad przez powoda. W trakcie tego posiedzenia Zgromadzenia Wspólników wybrano również nową Radę Nadzorczą. Obrady Zgromadzenia Wspólników zakończyły się około godziny 16:00.

J. M. w dniu 22 kwietnia 2011 roku umówił się z Radą Nadzorczą na spotkanie w dniu 26 kwietnia 2011 roku - po Ś. Wielkanocnych. W dniu 26 kwietnia 2011 roku J. M. dowiedział się, że powód wypłacił sobie ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, odprawę emerytalną oraz złożył wniosek urlopowy.

W czasie urlopu wypoczynkowego powód w zasadzie nie przychodził do pracy. J. M. jako nowy prezes zarządu pozwanej nie odwołał powoda z urlopu wypoczynkowego. W tym czasie nie kontaktował się on również z powodem aczkolwiek nie wyraził powodowi zgody na ten urlop wypoczynkowy. Powód w okresie urlopu wypoczynkowego miał do dyspozycji komórkę służbową. W czasie urlopu wypoczynkowego z powodem kontaktował się jedynie J. B.. Za okres po złożeniu rezygnacji z funkcji prezesa zarządu pozwanej do chwili otrzymania pisma o rozwiązaniu umowy o pracę powód przebywając na urlopie wypoczynkowym za ten okres otrzymał od pozwanej wynagrodzenie. Po rozwiązaniu z powodem umowy o pracę pozwana za niewykorzystany urlop wypoczynkowy nie wypłaciła powodowi ekwiwalentu za urlop uznając, że powód już wcześniej wypłacił sobie ten ekwiwalent wliczony z łącznej kwoty wynagrodzenia za pracę i wynagrodzenia przyznanego przez Radę Nadzorczą w związku z pełnieniem funkcji prezesa zarządu pozwanej.

W dniu 25 maja 2011 roku powód otrzymał drogą pocztową pismo od pozwanej dotyczące rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia datowane na dzień 23 maja 2011 roku z powodu rażącego naruszenia dyscypliny pracy. Jako przyczyny rozwiązania umowy o pracę pozwana podała:

a) naruszenie postanowień pkt VII 3 oraz pkt III 3 regulaminu pracy - odnoszących się do opuszczenia miejsca pracy bez zgody przełożonego i rozpoczęcia urlopu bez uzyskania akceptacji przełożonych. Pozwana zarzuciła powodowi, iż w dniu 22 kwietnia 2011 roku po godzinie 14:00 po przyjęciu rezygnacji z funkcji prezesa zarządu opuścił siedzibę firmy, pomimo trwania stosunku pracy. Powodowi zarzucono również, że w dniu 22 kwietnia 2011 roku pozostawił wniosek urlopowy bez akceptacji przełożonych, gdy powód miał możliwość uzyskania takiej akceptacji od członka zarządu J. B. lub nowo wybranego prezesa zarządu J. M..

b) naruszenie art. 92¹ § 1 k.p. i art. 171 § 1 k.p. oraz pkt VIII regulaminu pracy polegające na samowolnym przyznaniu sobie nienależnych świadczeń pieniężnych opisanych na zatwierdzonych przez siebie dokumentach jako „ekwiwalent za urlop” w kwocie 29.593,60 zł i „odprawa emerytalna” w kwocie 9.269,48 zł. Pozwana podniosła, że przyznanie tych świadczeń pieniężnych mogło nastąpić jedynie za zgodą rady nadzorczej lub pełnomocnika zgromadzenia wspólników.

c) działanie na szkodę spółki poprzez przywłaszczenie sobie środków pieniężnych w kwocie 29.593,60 zł oraz 9.269,48 zł z tytułu przyznanego samemu sobie nienależnych świadczeń opisanych w pkt b. Według pozwanej podczas dokonania przelewów powoda w dalszym ciągu łączył z pozwaną stosunek pracy, zatem nie zaistniały przesłanki wymienione w art. 92¹ § 1 k.p. i art. 171 § 1 k.p.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy stwierdził, że: roszczenie powoda o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd podzielił argumentację strony powodowej, że roszczenie powoda objęte żądaniem pozwu wchodzi w skład masy spadkowej po nim.

Rozwiązanie z powodem umowy o pracę nie narusza wymogów formalnych zawartych w kodeksie pracy i było ono uzasadnione. W ocenie Sądu I instancji nie wszystkie przyczyny wskazane powodowi w piśmie rozwiązującym z nim umowę o pracę można zakwalifikować jako ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych z art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Pozwana nie naruszyła terminu 1 miesiąca, o którym mowa w art. 52 k.p. Powód złożył rezygnację z pełnienia funkcji prezesa zarządu pozwanej w dniu 22 kwietnia 2011 roku. Nowego prezesa zarządu pozwanej J. M., który jak sam przyznał przed Sądem nie był wcześniej związany z pozwaną wybrano na prezesa zarządu pozwanej dopiero w godzinach popołudniowych. W tym dniu nie było pracowników pozwanej ponieważ w związku ze Zgromadzeniem Wspólników zostali oni zwolnieni wcześniej z pracy. W tym dniu J. M. nie wiedział nawet, że powoda z pozwaną łączył jeszcze stosunek pracy. Dzień 23 kwietnia 2011 roku to była sobota, potem kolejne dni to niedziela i poniedziałek Ś. Wielkanocnych. Tak naprawdę J. M. rozpoczął swoją pracę na rzecz pozwanej dopiero w dniu 26 kwietnia 2011 roku i dopiero w tym dniu, co w sposób bezsprzeczny wykazał powziął on wiadomość o dokonanych przez powoda wypłatach kwoty ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz odprawy emerytalnej. Tym samym termin do złożenia powodowi oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę mijał pozwanej w dniu 26 maja 2011 roku, natomiast pozwana złożyła powodowi takie oświadczenie w dniu 23 maja 2011 roku, a powód odebrał je w dniu 25 maja 2011 roku.

Analizując przyczyny rozwiązania umowy o pracę Sąd Rejonowy stwierdził, że wszystkie przyczyny są konkretne i były dla powoda zrozumiałe.

Za ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych Sąd nie uznał opuszczenia przez powoda siedziby pozwanej w dniu 22 kwietnia 2011 roku. Przeprowadzone w tym zakresie postępowanie dowodowe wykazało, że u pozwanej był zwyczaj wcześniejszego kończenia pracy przez pracowników w dniu Zgromadzenia Wspólników – z uwagi na brak miejsca w siedzibie pozwanej. Z drugiej strony pozwana nie wykazała w żaden sposób, aby J. B. kategorycznie nakazał powodowi uczestnictwa w dalszej części obrad Zgromadzenia Wspólników w tym dniu, a tylko on mógł to uczynić bowiem od chwili złożenia rezygnacji przez powoda z funkcji prezesa zarządu aż do momentu wybrania nowego prezesa zarządu J. M., powód jako dyrektor spółki podlegał jednemu członkowi zarządu J. B.. Co więcej nikt z pracowników pozwanej nie poniósł żadnych ujemnych konsekwencji opuszczenia wcześniej siedziby spółki w dniu 22 kwietnia 2011 roku. Nieuzasadniony był w ocenie Sądu zarzut pozwanej wobec powoda w kwestii udania się na urlop wypoczynkowy bez akceptacji przełożonych, a w szczególności prezesa zarządu pozwanej J. M.. Powód wypełnił wniosek urlopowy w dniu rezygnacji z funkcji prezesa zarządu, przekładając go właściwemu pracownikowi kadrowo-płacowemu. O udaniu się na urlop powód poinformował członka zarządu J. B., który nie zgłosił powodowi żadnych uwag. W chwili opuszczenia siedziby pozwanej powód nie posiadał wiedzy kto zostanie wybrany na nowego prezesa zarządu, zatem nie miał możliwości uzyskania zgody na urlop od nowo wybranego prezesa zarządu, który został wybrany już po opuszczeniu siedziby przez powoda. Co więcej pozwana w okresie przebywania powoda na urlopie wypoczynkowym nie odwołała go z urlopu. Pozwana również nie przekazała powodowi uwag w żaden sposób, telefonicznie czy pisemnie, co do faktu przebywania na urlopie. Co więcej za ten okres pozwana wypłaciła powodowi wynagrodzenie.

W ocenie Sądu Rejonowego powód dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych poprzez przyznanie sobie i wypłatę ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy i odprawę emerytalną, działając w ten sposób na szkodę pozwanej.

Stosunek pracy jest odrębnym stosunkiem prawnym od członkostwa zarządzie spółki z o.o., w którego zakresie członek zarządu jest osobą trzecią względem spółki i o treści jego praw pracowniczych decyduje treść stosunku pracy. Sąd nie podzielił stanowiska następców prawnych powoda, że powód pozostawał z pozwaną w podwójnym stosunku pracy. Powód był zatrudniony u pozwanej na podstawie umowy o pracę na stanowisku dyrektora spółki oraz jednocześnie pełnił funkcję prezesa zarządu. Zatrudnienie na stanowisku dyrektora spółki nastąpiło na podstawie umowy o pracę, regulowaną w kodeksie pracy, natomiast funkcję prezesa zarządu powód objął na mocy uchwały Zgromadzenia Wspólników. Oba stanowiska były od siebie odrębne, miały różny zakresy obowiązków, które jedynie częściowo się pokrywały. Na pewno jako dyrektor powód nie mógł dokonywać przelewów, natomiast było to zastrzeżone dla

powoda jako prezesa zarządu. Co więcej sam powód przesłuchiwany przed Sądem w przedmiotowej sprawie przyznał, że wiedział, iż na stanowisko prezesa zarządu pozwanej nie łączy go z pozwaną stosunek pracy. W ocenie Sądu powód, po złożeniu rezygnacji z funkcji prezesa zarządu, pozostawał nadal pracownikiem pozwanej, zatem nie miał prawa do odprawy emerytalnej i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Powód nie spełnił przesłanek uprawniających do nabycia prawa do odprawy emerytalnej, bowiem nadal pozostawał pracownikiem pozwanej oraz nie nabył statusu emeryta. Skoro ustalono, iż powód pozostawał w stosunku zatrudnienia u pozwanej, to w myśl art. 171 § 1 k.p. ekwiwalent pieniężny za zaległy urlop mu nie przysługiwał.

W świetle powyższych okoliczności Sąd uznał, że powód w dniu 22 kwietnia 2011 roku bez żadnej podstawy prawnej i faktycznej wypłacił sobie ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy i odprawę emerytalną na łączną kwotę 38.863,08 zł działając tym samym na szkodę pozwanej.

Wyrok został zaskarżony apelacją przez powodów. Zażyczyli oni wyrokowi:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a to art. 227 k.p.c. i art. 236 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. polegające na dokonaniu ustaleń faktycznych w oparciu o dokumenty, z których Sąd nie dopuścił dowodów;
2. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a to art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 § 2 k.p.c. polegające na nierozpoznaniu wniosków dowodowych o przeprowadzenie dowodów z dokumentów;
3. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a to art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. polegające na niewyjaśnieniu faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy poprzez nieuzasadnione pominięcie dowodu z zeznań świadka J. B., pomimo, że świadek posiada istotne dla sprawy wiadomości w przedmiocie kiedy pracodawca powziął wiadomości o okolicznościach wskazanych jako przyczyna wypowiedzenia;
4. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a to art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 § 2 k.p.c. polegające na nierozpoznaniu wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z dokumentu – opinii sporządzonej przez r.pr. J. H., który to dowód miał znaczenie dla ustalenia świadomości powoda co do istnienia stosunku pracy na stanowisku Prezesa Zarządu;
5. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a to art. 233 § 1 k.p.c. i art. 238 § 2 k.p.c. polegające na wybiórczym potraktowaniu dowodów wobec przyjęcia, że powód nie pozostawał z pozwaną w stosunku pracy na stanowisku Prezesa Zarządu oraz błędnym ustaleniu, że powód miał świadomość, iż nie pozostaje z pozwaną w stosunku pracy na stanowisku Prezesa Zarządu co doprowadziło do błędnego przypisania mu winy umyślnej w zakresie wypłat dokonanych w dniu 22 kwietnia 2011 roku, błędnym przyjęciu, że odprawa emerytalna i ekwiwalent za urlop zostały obliczone od łącznych kwot przysługujących z tytułu umowy o pracę i członkostwa w zarządzie;
6. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a to art. 233 § 1 k.p.c. polegające na błędnej ocenie dowodów oraz błędnym ustaleniu stanu faktycznego poprzez przyjęcie, że pozwana nie naruszyła terminu przewidzianego w art. 52 k.p. co było wynikiem braku wyjaśnienia kiedy o przyczynach rozwiązania umowy o pracę dowiedział się J. B.;
7. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 56 § 1 k.p. w zw. a art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w zw. z art. 30 § 4 k.p. poprzez uznanie, że nie doszło do naruszenia przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę bez wypowiedzenia pomimo, że dwa z trzech zdarzeń składających się łącznie na przyczynę rozwiązania umowy o pracę zostały uznane za nieuzasadnione.

W związku z powyższym powodowie wnieśli o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi I instancji ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie na rzecz każdego z powodów po 7.826,16 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa, ewentualnie o zasądzenie na rzecz powodów łącznie kwoty 23.478,48 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa. Powodowie wnieśli także o zasądzenie

od pozwanej na rzecz każdego z powodów kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego według norm przepisanych.

Powodowie wnieśli także o przeprowadzenie dowodów.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa prawnego w apelacji według norm przepisanych. Pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach zważył co następuje: apelacja nie jest zasadna.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny i wydał rozstrzygnięcie nie budzące wątpliwości. Sąd Okręgowy podziela ustalenia Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne.

Zarzuty apelacji dotyczące dokonania ustaleń na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy pomimo braku dopuszczenia z nich dowodu są uzasadnione. Jednakże naruszenie przepisów art. 227 k.p.c. i 236 k.p.c. nie miało wpływu na rozstrzygnięcie i nie skutkowało uwzględnieniem apelacji. Sąd II instancji jest Sądem merytorycznym i jest uprawniony do dokonywania ustaleń faktycznych oraz do przeprowadzenia postępowania dowodowego. W związku z powyższym Sąd Okręgowy dopuścił dowód z pisma powoda, protokołu Zgromadzenia Wspólników, protokołu kontroli rachunku bankowego, wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie, umowy spółki, zeznań PIT-11 za lata 2009-2011, opinii prawnej z dnia 16 listopada 2010 roku.

Wbrew twierdzeniu powodów z umowy spółki nie wynika, że S. B. (1) był zatrudniony w ramach stosunku pracy na stanowisku Prezesa Zarządu. Z § 14 ust. 3 pkt 4 umowy spółki wynika, że Rada Nadzorcza jest uprawniona do zawierania umowy o pracę z wszystkimi członkami Zarządu i ustalania ich wynagrodzeń. Nie wynika z umowy, że Rada Nadzorcza zawiera umowy o pracę z członkami Zarządu na stanowiska piastowane w Zarządzie. Z kolei opinia prawna z dnia 16 listopada 2010 roku sporządzona przez radcę prawnego J. H. jest dokumentem prywatnym i zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dlatego też nie był to dowód wykazujący istnienie stosunku pracy pomiędzy S. B. (1) i pozwaną.

Na podstawie zeznań PIT-11 Sąd ustalił, że w latach 2009-2011 przychody S. B. (1) z tytułu wynagrodzenia na stanowisku dyrektora i z tytułu wynagrodzenia Prezesa Zarządu były wykazywane jako należności ze stosunku pracy. Nie dowodzi to jednak, że pomiędzy stronami faktycznie istniał stosunek pracy dotyczący funkcji Prezesa Zarządu.

Sąd II instancji nie dopuścił dowodu z Regulaminu Pracy ponieważ zgodnie z przepisem art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie natomiast Regulamin Pracy jest źródłem prawa – art. 9§ 1 k.p., zaś źródła prawa nie są przedmiotem dowodu. Nie dopuścił Sąd także dowodu z uchwał Rady Nadzorczej z 21 października 2010 roku, 21 stycznia 2011 roku i 19 marca 2011 roku ponieważ nie zostały one złożone do akt.

Prawidłowo Sąd Rejonowy oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka J. B.. Sąd Okręgowy także oddalił ten wniosek dowodowy zgłoszony ponownie przez powodów na etapie postępowania odwoławczego. Jak już wyżej podniesiono zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. W ocenie Sądu Okręgowego okoliczność kiedy J. B. dowiedział się o przyczynach uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia. Zagadnienie to wiąże się z zarzutem naruszenia przepisu art. 52 § 2 k.p. i zostanie omówione w dalszej części uzasadnienia.

Sąd Rejonowy nie naruszył przepisu art. 233 § 1 k.p.c. i dokonał oceny dowodów według zasad wskazanych w tym przepisie. Także nie dopuścił się obrazy przepisu art. 328 § 2 k.p.c. albowiem uzasadnienie pisemne wyroku zawiera wszystkie wymagane elementy i pozwala na poznanie motywów, którymi kierował się Sąd I instancji przy wydaniu rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu Okręgowego ustalenie dokonane przez Sąd Rejonowy, że S. B. (1) był zatrudniony u pozwanej na podstawie umowy o pracę na stanowisku dyrektora jest prawidłowe. Wynika to z umowy o pracę z dnia 1 lipca 1999

roku. Równocześnie S. B. (1) pełnił funkcję Prezesa Zarządu pozwanej. Jest to sytuacja typowa, kiedy członek zarządu sp. z o.o. jest równocześnie pracownikiem. Łączy go wtedy ze spółką stosunek korporacyjny wynikający z Kodeksu spółek handlowych i równocześnie stosunek pracy wynikający z umowy o pracę. Nie zasługuje na uwzględnienie argumentacja powodów dotycząca podwójnego stosunku pracy i braku świadomości S. B. (1), że stanowisko Prezesa Zarządu nie było zajmowane na podstawie umowy o pracę. S. B. (1) był Prezesem Zarządu pozwanej od 1999 roku. W ocenie Sądu musiał posiadać wiadomości jak funkcjonują spółki prawa handlowego. Ponadto Rada Nadzorcza zawarła z nim umowę o pracę na stanowisku dyrektora. Takiej umowy nie było na stanowisko Prezesa Zarządu. Wynagrodzenie na stanowisku dyrektora wynikało z umowy o pracę. Z kolei wynagrodzenie dla Prezesa Zarządu ustalane było uchwałami Rady Nadzorczej. Zarząd jest organem spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wynikającym z Kodeksu spółek handlowych – art. 201 k.s.h. i następne.

Sąd Rejonowy nie naruszył prawa materialnego tj art. 56 § 1 k.p. i art. 52 § 1 k.p. W stanie faktycznym ustalonym w sprawie S. B. (1) napisał oświadczenie o rezygnacji z funkcji Prezesa Zarządu, następnie dokonał przelewów z rachunku pozwanej na swój osobisty rachunek - odpłaty emerytalnej i ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy. Potem złożył rezygnację z funkcji Prezesa Zarządu. Zatem wypłacił sobie kwoty pieniężne kiedy łączył go jeszcze z pozwaną stosunek pracowniczy i korporacyjny. Oczywistym jest, że działał bez podstawy prawnej i na szkodę spółki. S. B. (1) jako wieloletni Prezes Zarządu i dyrektor musiał mieć świadomość, że w stosunkach pomiędzy nim i spółką spółkę musi reprezentować Rada Nadzorcza - § 14 umowy spółki w zw. z art. 210 § 1 k.s.h. Po rezygnacji zaś z funkcji Prezesa Zarządu działania mógł podejmować nowy Prezes Zarządu - § 15 pkt 5 umowy spółki. W tym zakresie rozważania Sądu I instancji Sąd Okręgowy w pełni podziela. Nie wszystkie przyczyny rozwiązania umowy o pracę wskazane powodowi potwierdziły się. Jednakże przepis art. 52 § 1 k.p nie wymaga, aby każda z przyczyn wskazanych pracownikowi była uzasadniona. Wystarczy aby potwierdziła się choć jedna z przyczyn rozwiązania umowy o pracę i była to przyczyna tego rodzaju, że uzasadniała rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. Taką przyczyną jest bez wątpienia wypłacenie sobie bez podstawy prawnej pieniędzy – łącznie 38.863,08 zł ,co stanowi działanie na szkodę pracodawcy.

Chybiony jest zarzut apelacji dotyczący naruszenia przez Sąd I instancji art. 52 § 2 k.p. Oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę zostało złożone przed upływem terminu 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okolicznościach uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika. Oświadczenie takie zostało złożone S. B. (1) 25 maja 2011 roku ponieważ wtedy zostało ono doręczone w sposób umożliwiający zapoznanie się z jego treścią. Sąd Rejonowy błędnie przyjął jako datę złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę 23 maja 2011 roku. W tej dacie S. B. nie miał możliwości zapoznania się z nim, była to jedynie data sporządzenia pisma zawierającego oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę. Jednakże w dniu 25 maja nie upłynął termin miesięczny z art. 52 § 2 k.p, ponieważ pracodawca powziął wiadomości o przyczynach uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia 26 kwietnia 2011 roku / art. 112 k.c./. Za datę kiedy pracodawca dowiedział się o przyczynie rozwiązania umowy o pracę należy uznać dzień w którym taką wiadomość powziął nowy Prezes Zarządu tj. J. M.. W wyroku z dnia 7 grudnia 1999 roku, I PKN 439/99 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że byli członkowie zarządu po odwołaniu z funkcji stają się zwykłymi pracownikami . Losy ich stosunku pracy zależą od organu zarządzającego, który normalnie działa za pracodawcę. Sąd Okręgowy podziela to stanowisko. W niniejszej sprawie S. B. (1) złożył rezygnację z funkcji Prezesa Zarządu na Zgromadzeniu Wspólników 22 kwietnia 2011 roku. Na tym samym Zgromadzeniu wybrano nowego Prezesa Zarządu J. M. zatem rezygnacja S. B. została przyjęta. S. B. (1) stał się zwykłym pracownikiem i w imieniu pracodawcy mógł działać organ zwykle reprezentujący pozwaną. W przypadku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością zgodnie z art. 201 § 1 k.s.h. reprezentuje ją zarząd. Zgodnie z art. 205 § 1 k.s.h. jeżeli zarząd jest wieloosobowy, sposób reprezentowania określa umowa spółki. Jeżeli umowa spółki nie zawiera żadnych postanowień w tym przedmiocie, do składania oświadczeń w imieniu spółki wymagane jest współdziałanie dwóch członków zarządu albo jednego członka zarządu łącznie z prokurentem. W niniejszej sprawie zgodnie z umową spółki - § 15 pkt 5 do składania oświadczeń i podpisywania w imieniu spółki upoważniony jest Prezes Zarządu lub w jego zastępstwie dwóch członków Zarządu albo też jeden członek Zarządu łącznie z prokurentem. Taki sposób reprezentacji wynika także z odpisu z KRS / karta 31/. Z odpisu z KRS wynika również, że zarząd był dwuosobowy i nie ustanowiono prokurenta. Zatem po rezygnacji z funkcji Prezesa Zarządu przez S. B. do czasu powołania nowego Prezesa Zarządu Spółkę mogło reprezentować dwóch członków zarządu lub członek zarządu z

prokurentem – zgodnie z umową spółki. Takich osób nie było. W tej sytuacji istotne w sprawie było kiedy wiadomości o przyczynach rozwiązania umowy o pracę z powodem powziął nowy Prezes Zarządu J. M..

Mając powyższe na uwadze apelację oddalono na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

SSO Maria Gawlik SSO Maria Pierzycka- Pająk SSO Patrycja Bogacińska-Piątek